

1. Acțiunea în restituirea imobilului vândut, urmare a anulării vânzării: a) nu poate fi intentată decât în contra cumpărătorului; b) este întotdeauna o acțiune reală prescriptibilă; c) este o consecință a principiului repunerii părților în situația anterioară.
2. Violența viciu de consimțământ: a) trebuie să provină numai de la una dintre părțile actului sau de la reprezentantul său; b) poate fi atrasă și de starea de nevoie în care se află una dintre părțile actului; c) permite victimei să acopere nulitatea actului prin confirmare.
3. Conversiunea: a) va opera cu privire la un contract de vânzare a unui imobil care nu respectă forma autentică, cu consecința recalificării acestuia în promisiune de vânzare, chiar dacă părțile au convenit că este esențial pentru cumpărător să dobândească dreptul de proprietate asupra imobilului la momentul încheierii contractului, în vederea revânzării către un terț; b) nu va opera în cazul în care actul inițial (supus conversiunii) este încheiat sub semnătură privată, iar legea pretinde pentru actul care ar rezulta în urma conversiunii forma autentică, *ad validitatem*; c) va interveni ori de câte ori actul inițial este nul parțial.
4. Este vorba despre un act unilateral în cazul: a) donației; b) ratificării făcute de către cei trei coproprietari ai unui apartament, prin care își însușesc contractul de locațiune încheiat de către reprezentantul lor cu depășirea puterilor pe care i le-au acordat; c) acțiunii gerantului, izvor al raportului juridic născut din gestiunea de afaceri, dacă geratul nu a declarat că este de acord cu acesta.
5. Confirmarea: a) unui act patrimonial este supusă unui termen de prescripție de 3 ani; b) unui act viciat de violență poate fi făcută valabil numai după ce violența a încetat; c) actului anulabil este tacită ori de câte ori partea îndreptățită omite să solicite anularea actului în termenul de prescripție.
6. Nulitatea relativă: a) nu poate fi niciodată rezultatul unei nulități virtuale pentru că intervine numai în cazurile expres prevăzute de lege; b) poate fi invocată în nume propriu și de creditorii titularului acțiunii; c) poate fi invocată și de către succesorul universal al titularului acțiunii, dacă aceasta este una patrimonială.
7. La 10.09.2023, A a achiziționat din magazinul Electrotehnic (aparținând societății Electrotehnic SA, care are ca obiect de activitate vânzarea cu amănuntul de aparate electrocasnice) un aspirator nou pentru prețul de 2.500 de lei, prețul urmând a fi plătit la data de 15.09.2023. În contract s-a stipulat că termenul de prescripție pentru dreptul vânzătorului la acțiunea în plata prețului va fi de 2 ani. În acest caz: a) termenul de prescripție pentru acțiunea în plata prețului se va împlini la data de 15.09.2026; b) termenul de prescripție pentru acțiunea în plata prețului se va împlini la data de 15.09.2025; c) termenul de prescripție pentru dreptul la acțiunea în plata prețului se va împlini la data de 15.09.2024.
8. Este adevărată următoarea afirmație: a) donația este un act dezinteresat; b) tranzacția nu poate fi atacată pentru leziune; c) cu excepția cazurilor prevăzute de lege, terții nu pot cere executarea contractului la care nu au fost parte și nici nu se pot prevala de efectele acestuia.
9. Decăderea dintr-un drept subiectiv civil: a) este reglementată numai prin norme de interes general; b) nu operează întotdeauna de drept; c) atunci când termenul de decădere este de natură convențională, nu poate interveni niciodată într-un termen mai scurt decât cel aplicabil prescripției acțiunii care protejează dreptul supus decăderii.
10. Termenul de prescripție al acțiunii în anularea vânzării pentru lipsa capacității de exercițiu depline a unui minor de 16 ani: a) curge de la data la care acesta a cunoscut cauza de nulitate; b) poate curge de la data la care reprezentantul său legal, după împrejurări, ar fi trebuit să cunoască cauza de nulitate; c) începe să curgă cel mai târziu la 18 luni de la data încheierii actului.
11. Identificați afirmațiile adevărate: a) obiectul actului juridic poate fi ilicit, chiar dacă obiectul obligațiilor asumate de părți este licit; b) ca regulă, nulitatea relativă nu poate fi invocată pe cale de excepție după împlinirea termenului de prescripție; c) testamentul este un act unilateral consensual.

12. În materia dreptului de proprietate privată: a) existența dreptului depinde de contactul direct al proprietarului cu bunul ce formează obiectul dreptului; b) culegerea fructelor industriale reprezintă o prerogativă a dispoziției juridice; c) caracterul absolut al dreptului nu exclude limitarea atributelor dreptului.
13. În domeniul limitării dreptului de proprietate privată: a) dreptul de trecere al proprietarului fondului lipsit de acces la drumul public poate lua naștere exclusiv printr-o hotărâre judecătorească; b) domeniul clauzei de inalienabilitate este format din acte juridice între vii sau pentru cauză de moarte; c) pe cale judiciară, în raporturile de vecinătate, trebuie cercetată vinovăția proprietarului pârât.
14. Care din următoarele susțineri este falsă: a) potrivit Codului civil, domeniul public al statului este format din bunuri aflate în proprietatea privată a statului; b) proprietatea periodică poate lua naștere exclusiv din acte juridice; c) inalienabilitatea convențională se caracterizează prin limitarea dispoziției juridice ca atribut al dreptului de proprietate asupra bunului.
15. Care din următoarele susțineri este adevărată: a) în materia uzucapiunii de 30 de ani, nu este necesar un just titlu; b) proprietatea periodică poate lua naștere prin uzucapiune; c) inalienabilitatea convențională se caracterizează prin limitarea folosinței ca atribut al dreptului de proprietate asupra bunului.
16. În materia proprietății comune pe cote-părți obișnuite: a) fructele industriale se dobândesc numai de către coproprietarul care a participat la producerea și culegerea acestora; b) trebuie respectată regula unanimității pentru încheierea unui act de folosință cu titlu gratuit asupra bunului comun; c) prin partajul de folosință se urmărește încetarea stării de coproprietate.
17. Acțiunea în revendicare: a) mobilă introdusă împotriva deținătorului de rea-credință al bunului mobil este supusă regimului de drept comun al revendicării; b) imobiliară admisă presupune efecte diferite prin comparație cu acțiunea în revendicare mobilă; c) mobilă poate fi paralizată prin invocarea uzucapiunii tabulare.
18. În materia rezoluțiunii: a) nu interesează condiția prejudicierii creditorului; b) rezoluțiunea este aplicabilă în cazul neexecutării fără justificare a unei obligații, indiferent de izvorul acesteia; c) nu se pot solicita daune-interese în mod complementar măsurii rezoluțiunii.
19. În materia răspunderii contractuale: a) culpa debitorului trebuie probată; b) se repară inclusiv prejudiciul creditorului cauzat de pierderea unei șanse de a obține un avantaj; c) nu interesează condiția punerii în întârziere a debitorului obligației neexecutate.
20. În conformitate cu Codul civil: a) punerea în întârziere a debitorului, neexecutarea fără justificare a unei obligații și prejudiciul reprezintă condiții ale executării silite în natură; b) plata făcută unui creditor aparent este condiționată de buna-credință a celui care primește plata; c) punerea în întârziere a debitorului presupune acordarea unui termen suplimentar de executare a obligației în favoarea debitorului.
21. În ipoteza clauzei penale: a) trebuie verificate condițiile executării silite în natură; b) aceasta poate fi invocată inclusiv de către debitor; c) niciuna din cele două variante nu este corectă.
22. În materia plății: a) neacceptarea unei plăți valabile deschide calea punerii în întârziere a creditorului de către debitor; b) dovada plății se face exclusiv prin acte juridice; c) accipiens este subiectul care efectuează plata.
23. În materia faptelor juridice licite: a) gerantul poate acționa în interes comun cu interesul geratului; b) executarea unei obligații naturale reprezintă o plată nedatorată; c) în nicio circumstanță nu se poate activa răspunderea delictuală împotriva gerantului.
24. La data de 10 ianuarie 2024, A îi vinde lui B un utilaj. În faza negocierilor, A îi prezintă lui B o adresă de la o societate terță prin care aceasta din urmă revendica bunul. Deși a luat cunoștință de respectivul document,

B decide să încheie contractul de vânzare fără a insera vreo clauză care să abordeze aspectul menționat în adresă. Ulterior, utilajul este preluat de societatea terță în baza unei hotărâri judecătorești. În acest context: a) la cererea lui B, A este obligat să îi restituie lui B prețul încasat, dar nu și daune-interese; b) A nu datorează nici restituirea prețului și nici daune-interese. c) la cererea lui B, obligația lui A de a restitui prețul subzistă, la fel și obligația de a plăti despăgubiri.

25. Contractul de mandat: a) nu va putea fi revocat în mod eficace de către mandant, dacă în contract s-a prevăzut că mandatul este irevocabil; b) nu va îndreptăți mandatarul să exercite un drept de retenție asupra procurii la încetarea contractului; c) nu poate fi decât un contract bilateral.

26. În materia promisiunii unilaterale de cumpărare, bunurile care constituie obiectul derivat al contractului: a) pot fi atât bunuri de gen, cât și bunuri individual determinate; b) trebuie, sub sancțiunea nulității promisiunii, să fie predate beneficiarului încă de la momentul încheierii promisiunii; c) trebuie să fie predate beneficiarului imediat după momentul încheierii promisiunii.

27. La data de 10 martie 2024, A, în calitate de promitent-vânzător, încheie cu B, în calitate de beneficiar, o promisiune unilaterală de vânzare având ca obiect un apartament, pentru prețul de 100.000 euro. La momentul semnării promisiunii, B îi remite lui A suma de 10.000 euro, fără ca părțile să specifice în cuprinsul actului natura juridică a acestei plăți. În acest caz: a) suma de 10.000 euro reprezintă un avans din prețul convenit pentru vânzarea proiectată prin promisiune; b) promitentul-vânzător A beneficiază de un drept de denunțare a promisiunii, putând să se dezică de contract prin plata către B a dublului sumei primite; c) beneficiarul B are dreptul de a obține restituirea integrală a sumei, deoarece în cazul promisiunii unilaterale, plata unei sume de bani fără o calificare expresă este considerată o prestație fără cauză dacă vânzarea nu se mai perfectează.

28. A, B și C sunt coproprietari ai unui imobil, deținând cote-părți egale de 1/3 fiecare. La data de 1 februarie 2024, A și B decid, fără consultarea lui C, să încheie un contract de închiriere a imobilului către un terț, T, pe o durată de 5 ani. După un an de la încheierea contractului, C solicită în instanță evacuarea imediată a lui T, pentru motivul că C nu și-a dat acordul la încheierea actului. În acest context: a) cererea lui C va fi respinsă, întrucât C va fi obligat să respecte locațiunea pentru primii 3 ani de contract, inopozabilitatea operând doar pentru restul de 2 ani; b) cererea lui C va fi admisă de îndată; c) contractul de locațiune este lovit de nulitate absolută, deoarece depășește limita de 3 ani, fiind asimilat prin lege unui act de dispoziție care nu poate fi încheiat decât cu acordul unanim al coproprietarilor, instanța urmând să dispună repunerea părților în situația anterioară.

29. În materia contractului de locațiune, în lipsa unei stipulații contrare: a) locatorul este obligat să predea bunul în starea existentă la data încheierii contractului, orice reparații ulterioare necesare utilizării căzând exclusiv în sarcina locatarului; b) dacă în cursul locațiunii survine necesitatea unor reparații urgente care nu pot fi amânate, iar acestea durează 12 zile, locatarul este obligat în principiu să suporte restrângerea folosinței, dar poate beneficia de o scădere a chiriei proporțională cu timpul și cu partea din bun de care a fost lipsit; c) în caz de urgență, dacă locatarul efectuează reparații ce cad în sarcina locatorului fără a-l înștiința prealabil, acesta din urmă datorează sumele avansate și dobânzi calculate de la data efectuării cheltuielilor de către locatar.

30. În ce privește mandatul aparent: a) Pentru a opera mandatul aparent, este obligatoriu ca terțul contractant să se fi aflat într-o eroare comună și invincibilă; b) mandantul se poate prevala față de terțul de bună-credință de lipsa puterii de a reprezenta dacă demonstrează că mandatul încetase anterior încheierii actului, chiar dacă, prin comportamentul său, a întreținut eroarea terțului cu privire la existența împuternicirii; c) terțul contractant de bună-credință are facultatea de a acționa împotriva mandantului în baza actului încheiat cu mandatarul aparent, însă în acest caz el este ținut să execute, la rândul său, obligațiile ce îi incumbă prin respectivul act.

31. Obligația ce decurge din efectul particular al reprezentării succesoriale va incumba: a) copiilor care au cules moștenirea prin reprezentarea nedemnului, dacă vin la moștenirea celui din urmă în concurs cu soțul supraviețuitor al nedemnului; b) exclusiv copiilor născuți anterior deschiderii moștenirii culese prin reprezentarea nedemnului; c) copiilor născuți anterior deschiderii moștenirii culese de ei prin reprezentarea nedemnului numai dacă, pe lângă îndeplinirea celorlalte condiții legale, aceștia vin și la moștenirea nedemnului.
32. Prin act de ultimă voință, Tiberiu dispune dezmoștenirea directă a fiilor săi, Adrian și Bogdan, precum și a nepoților de fiu, Cristian și Dan (descendenții lui Bogdan). Ulterior întocmirii testamentului, Bogdan decedează. După aceea, decedează și Tiberiu. La data deschiderii moștenirii lui Tiberiu, moștenirea este acceptată de către Adrian, Cristian și Dan, în concurs cu: Mihai și Marcel (frații mamei defunctului) și Teodor (fratele tatălui defunctului). În acest context: a) Dan va culege $3/64$ din moștenirea lui Tiberiu; b) Teodor va culege $3/16$ din moștenirea lui Tiberiu; c) Marcel va culege $1/6$ din moștenirea lui Tiberiu.
33. Cererea de revocare a donației pentru ingraturitudine: a) nu poate fi introdusă de către creditorii donatorului; b) poate fi introdusă de către creditorii donatarului; c) poate fi introdusă în contra moștenitorilor donatarului.
34. Nu poate fi în niciun caz moștenitor legal al lui X: a) fiul lui X, condamnat definitiv pentru că și-a ucis propriul frate; b) o asociație; c) soția supraviețuitoare a lui X, care a distrus testamentul întocmit de acesta din urmă.
35. În toate cazurile, actul valabil de opțiune succesorală: a) este indivizibil; b) nu este afectat de condiții; c) este irevocabil.
36. Când instanța constată că actul de procedură a fost îndeplinit de o parte lipsită de capacitate de exercițiu: a) va acorda un termen pentru confirmarea lui; b) va dispune anularea lui, fără a fi obligată a acorda un termen, în vederea confirmării acestuia; c) va acorda un termen pentru confirmarea lui, iar dacă nu este confirmat, va dispune respingerea actului ca tardiv.
37. Cererea de recuzare a unui judecător: a) nu se poate face verbal; b) se soluționează în camera de consiliu, cu citarea obligatorie a părților și ascultându-l pe judecătorul recuzat; c) se soluționează printr-o încheiere care se pronunță în ședință publică.
38. Dacă mai mulți reclamanți, prin aceeași cerere de chemare în judecată, formulează pretenții proprii împotriva aceluiași pârât, invocând raporturi juridice distincte și neafiate într-o legătură care să facă necesară judecarea lor împreună, determinarea instanței competente se face cu observarea: a) valorii sau, după caz, a naturii ori obiectului fiecărei pretenții în parte; b) valorii cumulate a pretențiilor inovate; c) valorii pretenției care atrage competența unei instanțe de grad mai înalt.
39. Excepția litispendenței: a) nu poate fi invocată de instanță din oficiu; b) poate fi invocată de părți numai în fața primei instanțe, neputând fi invocată în fața instanței de apel; c) se invocă înaintea instanței sesizate ulterior, când instanțele sunt de același grad.
40. Actul de procedură nul sau anulabil: a) este desființat, în tot sau în parte, de la data pronunțării instanței cu privire la nulitate; b) nu împiedică faptul ca acesta să producă alte efecte juridice decât cele care decurg din natura lui proprie; c) nu va produce niciun efect juridic.
41. Cererea de sechestrul judiciar: a) se judecă de urgență, fără citarea părților; b) se soluționează prin încheiere care este supusă numai apelului, în termen de 5 zile de la pronunțare, la instanța ierarhic superioară, în cazul în care încheierea este pronunțată de către judecătoria; c) este întotdeauna de competența judecătoriei.

42. Amânarea judecării pentru lipsă de apărare: a) poate fi dispusă și din oficiu, în mod excepțional, dacă există motive temeinice și care nu sunt imputabile părții sau reprezentantului ei; b) poate fi dispusă, la cererea părții interesate, numai în mod excepțional, în vederea garantării dreptului la apărare, pentru motive temeinice, chiar dacă aceste motive sunt imputabile părții sau reprezentantului ei; c) poate fi dispusă, în condițiile legii, numai la cererea părții interesate.
43. Când o parte renunță la proba propusă: a) cealaltă parte poate să o însușească, numai cu acordul părții care a renunțat; b) instanța poate dispune administrarea din oficiu a probei la care s-a renunțat; c) renunțarea nu va produce niciun efect având în vedere că probele sunt câștigate cauzei.
44. Renunțarea la judecata cererii de chemare în judecată: a) se constată prin hotărâre definitivă, când renunțarea are loc în fața unei secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție; b) se constată prin hotărâre supusă apelului, care va fi judecat de instanța ierarhic superioară celei care a luat act de renunțare; c) nu se poate face în căile extraordinare de atac.
45. Autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești: a) privește dispozitivul, precum și considerentele pe care acesta se sprijină, chiar dacă prin aceste considerente nu s-a rezolvat o chestiune litigioasă; b) este provizorie, când hotărârea este supusă apelului sau recursului; c) presupune că oricare dintre părți poate opune lucrul anterior judecat într-un alt litigiu, chiar dacă nu are legătură cu soluționarea acestuia din urmă.
46. Potrivit legii, este obligatorie citarea părților: a) în toate cazurile în care se soluționează o cerere de îndreptare a hotărârii judecătorești; b) în cazul în care se soluționează o cerere de recuzare a unui judecător; c) în cazul în care se soluționează o cerere de lămurire a hotărârii judecătorești prin care s-a soluționat o acțiune în revendicare imobiliară.
47. Hotărârile primei instanțe sunt executorii de drept când au ca obiect: a) despăgubiri pentru accidente de muncă; b) despăgubiri în caz de moarte, dacă despăgubirile s-au acordat sub forma unei sume globale; c) plata oricăror drepturi izvorâte din raporturile juridice civile de prestări de servicii.
48. Termenul de apel: a) este de 15 de zile de la comunicarea hotărârii, dacă legea nu dispune altfel; b) curge de la comunicarea hotărârii, chiar atunci când aceasta a fost făcută odată cu încheierea de încuviințare a executării silite; c) fiind un termen legal imperativ, nu poate fi întrerupt.
49. Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când: a) dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori de judecată; b) hotărârea dată în recurs a fost pronunțată cu încălcarea normelor referitoare la alcătuirea instanței și, deși se invocase excepția corespunzătoare, instanța de recurs a respins-o; c) instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra unuia dintre recursurile declarate în cauză.
50. În cazul procedurii urmăririi silite mobiliare sau imobiliare ori a predării silite a bunului imobil sau mobil, contestația la executare: a) poate fi introdusă și de o terță persoană, însă numai dacă aceasta pretinde un drept de proprietate ori un alt drept real cu privire la bunul respectiv; b) este inadmisibilă, în toate cazurile în care este introdusă de o terță persoană; c) poate fi introdusă și de o terță persoană, indiferent de dreptul pretins de aceasta.
51. S-a reținut în fapt că în urma unui conflict, inculpatul i-a aplicat victimei o lovitură foarte puternică cu un corp dur (topor) în cap, iar victima a căzut rămânând în stare de inconștiență. În urma intervenției unui martor, victima a fost transportată de urgență la spital unde în cele din urmă viața i-a fost salvată. În speță: a) s-a realizat o tentativă de omor idonee perfectă (terminată) b) s-a realizat o tentativă de omor neidonee (absurdă) deoarece corpul dur folosit de inculpat pentru agresarea victimei a fost folosit defectuos deoarece în final victima nu a murit; c) s-a realizat o tentativă de omor idonee însă imperfectă (neterminată) deoarece pentru obținerea rezultatului dorit (moartea victimei) ar fi fost necesare aplicarea de lovituri suplimentare.
52. Alegeți afirmația corectă: a) Atât în cazul intenției indirecte cât și în cazul culpei simple făptuitorul nu prevede rezultatul faptei sale; b) Atât în cazul intenției directe cât și în cazul culpei simple făptuitorul prevede

rezultatul faptei sale; c) Atât în cazul intenției indirecte cât și în cazul culpei cu prevedere, făptuitorul nu urmărește rezultatul faptei sale.

53. În cazul stării de necesitate: a) săvârșirea faptei prevăzute de legea penală trebuie să fie singura cale pentru înlăturarea pericolului; b) săvârșirea faptei prevăzute de legea penală poate să nu fie singura cale pentru înlăturarea pericolului; c) săvârșirea faptei prevăzute de legea penală nu poate fi comisă de către persoana a cărei viață, integritate corporală sau sănătate sunt puse în pericol.

54. În cazul săvârșirii de către un minor a unei infracțiuni cu reținerea unei circumstanțe atenuante judecătorești, acesta va putea fi sancționat: a) numai cu o măsură educativă neprivativă de libertate; b) cu o măsură educativă neprivativă ori privativă de libertate; c) cu o măsură educativă neprivativă ori privativă de libertate, în acest din urmă caz limitele reducându-se cu o treime.

55. În cauză inculpatul a fost condamnat la 2 ani închisoare pentru o infracțiune de furt calificat, la 4 ani închisoare pentru o infracțiune de tâlhărie și la 1 an închisoare pentru o infracțiune de vătămare corporală din culpă. Din datele aflate la dosar s-a mai reținut că inculpatul mai fusese condamnat anterior pentru o infracțiune de furt la o pedeapsă de 1 an și 3 luni închisoare din care executase efectiv 1 an, fiind în termenul de supraveghere a liberării condiționate la data săvârșirii celor trei infracțiuni de mai sus. În speță: a) sunt realizate condițiile recidivei postcondamnatorii, iar inculpatului urmează să i se aplice pedeapsa rezultantă de 5 ani și 3 luni; b) sunt realizate condițiile recidivei postcondamnatorii, iar inculpatul va fi condamnat la 5 ani închisoare din care se va scădea pedeapsa de 1 an executată deja; c) nu sunt realizate condițiile unei recidive deoarece pedeapsa executată efectiv de condamnat este de 1 an închisoare.

56. Inculpatul a fost condamnat al pedeapsa închisorii de 2 ani pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat. Din actele de la dosar rezultă că inculpatul a mai săvârșit o infracțiune continuată, formată din 3 acte de executare și pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoarea de la o lună la 1 an sau amenda. S-a mai reținut că două dintre actele de executare ale infracțiunii continuate s-au săvârșit anterior rămânerii definitive a hotărârii de condamnare pentru infracțiunea de furt calificat, iar cel de-al treilea a fost săvârșit după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la pedeapsa de 2 ani, dar înainte de începerea executării acesteia. În acest caz: a) infracțiunea continuată a fost săvârșită în stare de recidivă postcondamnatorie; b) infracțiunea de furt calificat și infracțiunea continuată au fost săvârșite în condițiile unei pluralități intermediare; c) există un concurs de infracțiuni între infracțiunea continuată și infracțiunea de furt calificat.

57. Pedeapsa în cazul infracțiunii continue se aplică: a) între limitele speciale prevăzute de lege pentru acea infracțiune majorate cu o treime; b) între limitele speciale prevăzute de lege pentru acea infracțiune; c) între limitele speciale prevăzute de lege pentru acea infracțiune, dar maximul special se poate majora cu cel mult 3 ani în cazul pedepsei închisorii.

58. În cazul în care după comiterea faptei și mai înainte de descoperirea ei, autorul a încunoștințat autoritățile de comiterea faptei, dar acestea nu au reușit împiedicarea producerii rezultatului, atunci: a) autorul va fi sancționat cu pedeapsa aplicabilă în cazul tentativei; b) autorul va răspunde pentru infracțiunea consumată, dar conduita sa va constitui o circumstanță atenuantă legală; c) autorul va răspunde pentru infracțiunea consumată.

59. Soluția amânării aplicării pedepsei: a) se poate dispune, dacă sunt îndeplinite și celelalte condiții, pentru toate speciile de pedeapsă existente în legislația română; b) nu poate constitui primul termen al unei recidive; c) se poate dispune dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este de 7 ani închisoare.

60. În cazul pluralității intermediare de infracțiuni, noua infracțiune poate fi săvârșită: a) mai înainte de pronunțarea unei condamnări definitive pentru o infracțiune comisă anterior; b) după executarea pedepsei pronunțate pentru o infracțiune comisă anterior; c) după începerea executării pedepsei pronunțate pentru o infracțiune comisă anterior.

61. În cazul persoanei juridice: a) dacă după o condamnare definitivă și mai înainte de executarea acesteia se săvârșește din nou o infracțiune în condițiile recidivei, se va stabili o pedeapsă între limitele prevăzute de lege

majorate cu jumătate și aceasta se va adăuga la restul rămas neexecutat din condamnarea anterioară; b) se poate angaja răspunderea penală a acesteia dacă o autoritate publică a săvârșit infracțiunea în exercitarea unei activități ce poate face obiectul domeniului privat; c) pedepsele cu amenda stabilite pentru infracțiunile concurente se contopesc prin aplicarea pedepsei celei mai grele la care se va adăuga un spor de o pătrime din totalul celorlalte pedepse.

62. Alegeți afirmația corectă: a) sancționarea infracțiunii de obicei se va face cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită al cărei maxim special se poate majora cu cel mult 3 ani în cazul pedepsei închisorii; b) dacă inculpatul lovește, la interval de câteva zile, mai multe persoane cu care a avut câte un conflict spontan, cauzându-i fiecareia suferințe fizice, se va reține o infracțiune săvârșită în mod continuat; c) dacă inculpatul urmărind să-l ucidă pe rivalul său în timp ce acesta dormea, dar în urma unei confuzii îl ucide pe fratele gemăn al acestuia, va săvârși o infracțiune cu forma de vinovăție a intenției directe.

63. Alegeți afirmația corectă: a) În situația în care A o otrăvește pe B, dar ulterior o duce la spital, iar viața sa este în cele din urmă salvată, B având nevoie de un număr mare de zile de îngrijire medicală, A va beneficia de o cauză de nepedepsire a tentativei, dar va răspunde penal pentru actele îndeplinite până în momentul împiedicării producerii rezultatului; b) În situația în care A îi oferă un medicament care îi cauzează lui B o puternică stare de somnolență, A profitând de această stare pentru a o lipsi pe B de libertate în mod ilegal, se va putea reține în cauză și circumstanța agravantă a săvârșirii infracțiunii profitând de starea de vădită vulnerabilitate a persoanei vătămate, datorată vârstei, stării de sănătate, infirmității sau altor cauze; c) Pentru reținerea circumstanței agravante a săvârșirii faptei de trei sau mai multe persoane împreună este necesar ca cel puțin trei participanți concomitenți să răspundă penal pentru săvârșirea unei infracțiuni.

64. Alegeți afirmația corectă: a) prescripția executării pedepsei nu are efecte asupra pedepselor complementare aplicate persoanei juridice; b) măsura de siguranță a internării medicale se poate lua indiferent dacă făptuitorului i se aplică ori nu o pedeapsă; c) grațierea colectivă nu are efecte asupra măsurilor educative privative de libertate.

65. Măsura confiscării speciale: a) se ia în cazul bunurilor care au fost folosite în orice mod la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, dacă aparțin altei persoane decât cea a făptuitorului, iar acea persoană a cunoscut scopul folosirii lor; b) se ia în cazul bunurilor dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, dacă sunt restituite persoanei vătămate; c) nu se poate lua în cazul bunurilor dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală prin presă.

66. În speță inculpatul a fost condamnat definitiv la pedeapsa închisorii de 1 an pentru săvârșirea unei infracțiuni cu intenție și mai înainte de începerea executării acesteia a săvârșit din nou o infracțiune cu intenție pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de la o lună la 1 an alternativ cu pedeapsa amenzii. Pentru săvârșirea noii infracțiuni instanța a ales să-l condamne pe inculpat la pedeapsa amenzii. În speță: a) inculpatul se află în stare de recidivă postcondamnatore; b) inculpatul nu se află în stare de recidivă postcondamnatore deoarece pentru infracțiunea săvârșită din nou a fost condamnat la pedeapsa amenzii; c) pedeapsa amenzii se va adăuga la pedeapsa închisorii aplicată anterior.

67. Anularea amânării aplicării pedepsei se dispune, cu îndeplinirea și altor condiții, dacă: a) pe parcursul termenului de supraveghere persoana supravegheată a săvârșit o infracțiune pentru care s-a pronunțat o condamnare la pedeapsa închisorii; b) pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana supravegheată mai săvârșise o infracțiune până la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus amânarea, pentru care i s-a aplicat o pedeapsă; c) pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana supravegheată mai săvârșise o infracțiune până la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus amânarea, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii.

68. Reabilitarea are loc de drept în cazul condamnării: a) la pedeapsa închisorii mai mică de 2 ani dacă în decurs de 3 ani condamnatul nu mai săvârșește o infracțiune cu intenție; b) la pedeapsa închisorii de cel mult 2 ani dacă în decurs de 3 ani condamnatul nu mai săvârșește o infracțiune; c) la pedeapsa închisorii de cel mult 2

- ani dacă în decurs de 3 ani condamnatul nu mai săvârșește o infracțiune cu intenție, fiind posibilă reabilitarea de drept în cazul în care noua infracțiune este săvârșită din culpă.
69. Dacă făptuitorul împușcă victima, după care, văzând că aceasta nu a decedat, o strangulează: a) se poate reține infracțiunea de omor calificat – comis de o persoană care a mai comis un omor sau o tentativă la omor; b) se poate reține un concurs de infracțiuni contra vieții; c) se va reține infracțiunea de omor (simplu).
70. Fapta unei persoane de a convinge victima să se sinucidă oferindu-i în acest scop o sumă de bani considerabilă, dacă sinuciderea a avut loc, reprezintă infracțiunea de: a) șantaj (art. 207 C.pen.); b) instigare la omor calificat [cu premeditare, art. 189 alin. (1) lit. a) C.pen.]; c) determinarea sau înlesnirea sinuciderii (art. 191 C.pen.).
71. A în vârstă de 18 ani și B în vârstă de 16 ani au hotărât să se căsătorească. Întrucât părinții au interzis fiicei lor B să se mai întâlnească cu A, nefiind de acord cu această căsătorie, A i-a propus lui B să se sinucidă împreună, iar aceasta a fost de acord. Cei doi s-au întâlnit, iar A i-a injectat lui B o doză letală de otrăvă, asigurând-o că imediat își va injecta și el o doză asemănătoare. Văzând suferința lui B, A nu și-a mai administrat doza. În situația în care B a decedat, în sarcina lui A se poate reține: a) infracțiunea de determinarea sau înlesnirea sinuciderii; b) infracțiunea deucidere din culpă; c) infracțiunea de omor.
72. Infracțiunea de vătămare corporală (art. 194 C.pen.) poate fi comisă: a) cu intenție; b) cu praeterintenție; c) doar cu intenție.
73. Aruncarea cu putere, de la mică distanță, a unei pietre de pavaj stradal spre capul unei persoane și lovirea acesteia, la nivelul capului, având drept consecință producerea unor leziuni ce necesită 90 de zile de îngrijiri medicale, reprezintă: a) tentativă la infracțiunea de omor; b) vătămare corporală; c) lovire sau alte violențe.
74. X a aplicat cu intenție o lovitură de cuțit lui Y în brațul drept provocându-i o leziune ce a necesitat pentru vindecare 12 zile de îngrijiri medicale. Din cauza unor complicații generate de vătămare, victima a decedat după 20 de zile. Fapta reprezintă infracțiunea de: a) ucidere din culpă; b) loviri sau vătămări cauzatoare de moarte; c) omor.
75. Fapta mamei de a aplica unui copil în vârstă de 2 luni lovituri în cap, ce îi produc o fractură de boltă craniană și au ca rezultat moartea acestuia, constituie infracțiunea de: a) uciderea nou-născutului săvârșită de către mamă; b) violență în familie raportată la omor calificat; c) violență în familie raportată la loviri sau vătămări cauzatoare de moarte.
76. Fapta persoanei care cere de la deținător un lucru spre a-l vedea și, după ce-l privește, fuge cu el și îl aruncă într-un canal reprezintă: a) furt; b) înșelăciune; c) abuz de încredere.
77. Profitând de faptul că victima îi lăsase cheile de la casă, pentru a face curățenie, inculpatul s-a deplasat cu un camion la locuința acesteia, de unde a sustras mai multe bunuri de valoare. Pentru încărcarea bunurilor, inculpatul a fost nevoit să facă mai multe drumuri între casă și camion. În speță se va reține: a) o infracțiune de furt calificat (prin violare de domiciliu); b) o infracțiune de furt în formă continuată; c) o infracțiune de furt.
78. Fapta inculpaților care, prin violențe și amenințări, au obligat un barman să le servească băuturi alcoolice, al căror cost au refuzat să-l achite, constituie: a) infracțiunea de tâlhărie; b) infracțiunea de șantaj; c) infracțiunea de lovire sau alte violențe în concurs cu infracțiunea de înșelăciune.
79. În cazul infracțiunii de tâlhărie (art. 233 C.pen.): a) violențele sunt întotdeauna anterioare săvârșirii furtului; b) violențele sunt întotdeauna ulterioare săvârșirii furtului; c) violențele pot fi atât anterioare, cât și ulterioare săvârșirii furtului.

80. X a împrumutat lui Y un autoturism pentru o săptămână. La împlinirea termenului, Y a refuzat să-i restituie bunul lui X, deși acesta l-a solicitat în repetate rânduri. Fapta lui Y reprezintă infracțiunea de: a) furt; b) abuz de încredere; c) înșelăciune.
81. Fapta subiectului activ de a lovi un polițist pentru a-și asigura scăparea după ce a sustras un bun reprezintă: a) ultraj; b) ultraj în concurs cu infracțiunea de tâlhărie; c) ultraj în concurs cu infracțiunea de furt.
82. Omisiunea sesizării (art. 267 C.pen.) are ca element material: a) numai o acțiune; b) numai o inacțiune; c) fie o acțiune, fie o inacțiune.
83. Constrângerea mituitorului de către cel care a luat mită de a săvârși darea de mită este: a) o cauză de nepedepsire pentru mituitor; b) o cauză de neimputabilitate pentru mituitor; c) un element circumstanțial agravant al infracțiunii de luare de mită.
84. Falsificarea unui înscris sub semnătură privată și folosirea lui de către autorul falsului reprezintă: a) infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată în concurs cu infracțiunea de uz de fals; b) infracțiunea de uz de fals; c) infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată.
85. Dacă X a prezentat polițistului de frontieră un minor ca fiind fiul său, deși era un nepot, folosind, spre identificare, pașaportul fiului: a) fapta lui X reprezintă infracțiunea de fals privind identitatea; b) fapta lui X reprezintă infracțiunea de fals în declarații; c) fapta lui X reprezintă atât infracțiunea de fals privind identitatea, cât și cea de fals în declarații.
86. Punerea în mișcare a acțiunii penale: a) nu poate fi dispusă de judecătorul de cameră preliminară care admite plângerea împotriva clasării și dispune începerea judecății; b) se dispune doar prin ordonanța emisă de procuror; c) poate fi dispusă și prin declarația orală a judecătorului care constată o infracțiune de audiență.
87. Beneficiază, în condițiile legii, de asistență juridică obligatorie: a) în cursul urmăririi penale, inculpatul urmărit pentru o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani; b) martorul minor; c) suspectul față de care s-a luat măsura de siguranță a internării medicale.
88. Poate fi audiat/ă prin procedura audierii anticipate: a) suspectul sau inculpatul; b) partea civilă; c) doar martorul.
89. În cazul în care intervine, cu respectarea tuturor condițiilor legale și pentru o infracțiune pentru care legea prevede expres aceasta, retragerea plângerii prealabile: a) procurorul va dispune renunțarea la urmărirea penală; b) instanța va pronunța soluția achitării inculpatului; c) instanța va lăsa nesoluționată acțiunea civilă exercitată în procesul penal.
90. Competența de a judeca în primă instanță o infracțiune săvârșită de către un avocat, fără legătură cu atribuțiile de serviciu, cu privire la care urmărirea penală a fost efectuată de către DNA aparține: a) Curții de Apel; b) Înaltei Curți de Casație și Justiție; c) Tribunalului.
91. Într-o cauză în care urmărirea penală se efectuează de către procuror, acesta poate delega prin ordonanță organelor de cercetare penală: a) luarea măsurilor restrictive de drepturi și libertăți; b) încuviințarea de probatorii; c) efectuarea unei cercetări la fața locului.
92. În cazul percheziției domiciliare: a) în cursul urmăririi penale, încuviințarea efectuării percheziției la locuința unui judecător de la curtea de apel poate fi dispusă doar de către un judecător de drepturi și libertăți din

- cadru ICCJ; b) în cursul judecății, instanța investită cu judecarea cauzei poate dispune percheziția domiciliară și din oficiu; c) percheziția domiciliară nu poate fi începută înainte de ora 6,00 în nicio situație.
93. Poate formula plângere împotriva soluției de clasare la procurorul ierarhic superior: a) doar părțile și subiecții procesuali principali; b) doar persoana vătămată; c) orice persoană ale cărei interese legitime au fost vătămate prin soluția de clasare.
94. Potrivit dispozițiilor aplicabile în cazul incompatibilității judecătorului: a) în caz de admitere a recuzării, judecătorul desemnat pentru a-l înlocui pe judecătorul incompatibil va stabili în ce măsură actele și măsurile dispuse se mențin; b) judecătorul de drepturi și libertăți poate participa, în aceeași cauză, la judecata în căile de atac; c) cererea de recuzare a judecătorului poate fi formulată și oral.
95. Nu pot fi audiate în procesul penal: a) în calitate de martori, persoanele care nu au împlinit vârsta de 14 ani; b) în calitate de martori, persoanele care participă în aceeași cauză în calitate de părți; c) în calitate de părți, persoanele juridice.
96. Dispozițiile speciale privind judecarea cauzelor cu infractori minori: a) prevăd că ședința de judecată este nepublică; b) sunt aplicabile în toate cazurile când inculpatul a săvârșit infracțiunea înainte să împlinească vârsta de 18 ani; c) prevăd că inculpatul minor nu poate fi niciodată îndepărtat din ședința în care este judecat.
97. Cererea inculpatului de recunoaștere a faptelor și de a fi judecat potrivit procedurii simplificate în cazul recunoașterii învinuirii poate fi formulată: a) doar până la citirea actului de sesizare a instanței; b) până la terminarea cercetării judecătorești; c) până la începerea cercetării judecătorești.
98. Poate fi atacată cu apel: a) sentința prin care se soluționează cererea de strămutare; b) sentința prin care se rezolvă acțiunea civilă disjunctă; c) încheierea prin care se soluționează abținerea sau recuzarea judecătorului.
99. În cazul arestării preventive: a) durata maximă a arestării preventive a inculpatului în cursul judecății în primă instanță nu poate depăși, în toate cazurile, 5 ani; b) judecătorul de drepturi și libertăți poate prelungi din oficiu măsura arestării preventive a inculpatului în cursul urmăririi penale; c) durata totală a arestării preventive a inculpatului în cursul urmăririi penale nu poate fi mai mare de 2 ani.
100. În cazul în care procurorul dispune o soluție de netrimitere în judecată a inculpatului aflat în arest la domiciliu, măsura arestului: a) se revocă; b) încetează de drept; c) se înlocuiește.

